

Vägen mellan Lycksele och Vilhelmina var om möjligt ännu ödsligare än mellan Hällnäs och Lycksele och, vad värre var, mycket dålig som cykelväg betraktat, antingen gropig eller lös. Här och där efter vägen låg någon liten by och mellan byarna ibland något nybygge ödsligt och ensligt.

I Kroksjö har jag åkt 4,5 mil i det närmaste och magen fordrar något bastantare än kaffe. Jag går in på skjutsstationen och beställer en smörgås. Efter någon väntan sitter jag framför ett välförsett middagsbord. Det var ju något mer än en smörgås. Men, lika gott, det smakar bra och är billigt och det visar sig i fortsättningen att det var en försynens skickelse. I Gransjöriset, 2,5 mil längre bort kunde jag inte uppdriva annat än en slät kopp kaffe. Det kändes ju uppiggande i början, men visade sig ganska snart vara dåligt underlag, trots middagen i Kroksjö, för en färd till det 2,4 mil längre bort liggande Siksjö. Och då jag kom åt Siksjö behövdes det inte stora backar för att skrämma mig av cykeln. Det felet avhjälpptes snart genom en bastant smörgås med härlig mjölk i Siksjö.

Vilhelmina

Inom en liten stund är jag emellertid framme vid Vilhelmina kyrkoplatsen eller Platsen, som den kort och gott kallas av vilhelminaborna och en kvart över 10 på kvällen, en halv timme före beräknad tid, är jag lyckligt och väl installerad på gästgivargården.

Där är man nog litet förvånad vad det är för en passagerare, som kommer iklädd så gott som bara byxor. (Jag hade skickat kläderna med bilen i förhoppning att han skulle hinna före mig till Vilhelmina.) Emellertid får väl den medförda cykeln förklara den ofullständiga klädseln och jag får gå in att lägga mig i förhoppning att bilen under natten skall komma med mina kläder. Morgonen kommer, men inga kläder. Bilen har tydligen stannat över på vägen eller råkat ut för något missöde. Emellertid är gästgivaren nog tillmötesgående och förekommande att erbjuda mig låna en rock, så att jag kan gå ut och bese samhället.

Rakt i söder över Volgsjön ser man det vita Blaikfjället ligga som en utsträckt gårdvar i vila, bildande en nästan vågrät horisontlinje. Jag känner genast att kommer jag att få vistas i en sådan natur då kommer jag inte att vantrivas under sommaren.

Ingen ångbåt

Mitt första besök gällde prästgården för att erhålla närmare underrättelser om färden. Medan vi sitter och pratar så ringer det i telefon och ångbåtsbefälhavaren meddelar att han inte, som lovat var, kan företaga resan upp över Malgomaj. Nu blev det att försöka skaffa motorbåt, något som så här i sista hand blev svårt nog, fast det gick tack vare Pastorns goda ord och vår goda betalning

Söndag 1 juli 1915

Vilhelmina–Fatmomakke c:a 7 mil

Den 1 juli är efter mycket parlamentärerande allt ordnat och i 10-tiden på morgonen lägga vi ut från Vilhelmina kyrkoplats vederbörligen instuvade i Herr August Grönlunds motorbåt. Besättningen är 4 man stark: Herr Grönlund, Folkskoleinspektör Svedberg, Överkontrollassistenten Örn och undertecknad. Färden ställdes först till Holmen, som ligger mellan Volgsjön och Malgomaj. Här måste båten släpas omkring 2 km över land, emedan Ångermanälven bildar forsar, som äro omöjliga att passera. En häst finns till hands, och sedan vi efter något besvär lyckats placera båten på en kärre, som vi fört med oss, börjar bogseringen. Det hela går bra fast just inte så fort. Med förenade krafter går det dock och om en stund är båten lyckligen sjösatt i Malgomaj eller Storsjön, som hon oftast kallas.